

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

10 noiembrie 2015

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Elena Covalenco, Liliana Catan, Iurie Diaconu, Ion Guzun,
judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în
Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie, prin care se solicită casarea
deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2015, în cauza penală privind-
o pe

Racu Cristina Petru, născută la 11
aprilie 1983, originară din s.Cuhureștii
de Jos, r-nul Florești și domiciliată în
mun.Chișinău, bd.Traian 19/3, ap.68.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 15.12.2014 - 15.05.2015,
2. Instanța de apel: 16.06.2015 - 02.07.2015,
3. Instanța de recurs: 05.08.2015 - 10.11.2015.

În baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Grigoriopol din 15 mai 2015, Racu Cristina a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.207 Cod penal la 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de acuzatorul de stat și Veșca Olivia a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului prejudiciului material să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

2. Prima instanță, examinînd cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că în perioada lunii mai-august 2005, Racu Cristina, acționînd împreună și de comun acord cu cetățeanul Spaniei Perez de Campos Femando, aflîndu-se pe teritoriul R.Moldova și avînd intenția scoaterii ilegale din țară a copilului și abandonării acestuia în străinătate, a comis acțiuni de scoatere pe cale ilegală a copilului Perez (Veșca) Veronica, născută la 22.01.2002, din R.Moldova spre Spania, în alte scopuri decît cele indicate la art.206 Cod penal, fără a fi respectate prevederile art.(1) alin.4) din Legea cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova nr.269- XIII din 09.11.1994.

Astfel, Racu Cristina împreună cu cetățeanul Spaniei Perez de Campos Femando, în perioada lunii mai 2005, cunoscînd despre faptul că ultimul dorește prin evitarea procedurii legale de adopție să adopte un copil, acționînd întru realizarea intențiilor infracționale, a selectat minora Perez (Veșca) Veronica, născută la 12.01.2002.

În continuare, Racu Cristina, acționînd împreună cu cetățeanul Spaniei Perez de Campos Femando, întru realizarea intențiilor sale infracționale de scoatere ilegală a copilului Perez (Veșca) Veronica din țară, profitînd de imposibilitatea victimei de a-și exprima voința datorită vârstei minore, i-a propus mamei copilului Veșca Olivia să-i transmită copilul, prin înșelăciune, sub pretextul adopției copilului de către un cetățean al

Spaniei cu condiția că Veșca Olivia va avea întâlniri lunare cu copilul.

Apoi, în perioada lunii iulie 2005, Racu Cristina, întru realizarea scopului său infracțional, obținând prin înșelăciune consimțământul lui Veșca Olivia de a transmite copilul său minor Perez (Veșca) Veronica pentru adopție cetățeanului Spaniei Perez de Campos Femando, a întreprins acțiuni de scoatere ilegală a copilului în Spania.

La 21 iulie 2005, Racu Cristina, acționând împreună și de comun acord cu cetățeanul Spaniei Perez de Campos Femando, întru realizarea intențiilor infracționale de scoatere ilegală a copilului Perez (Veșca) Veronica în Spania pentru ultimul, în scopul evitării procedurii legale de adopție, s-a deplasat la domiciliul lui Veșca Olivia din s.Tabăra, r-nul Orhei și a organizat transportarea acesteia la Oficiul Stării Civile al r-lui Ungheni, pentru depunerea cererii în scopul perfectării actelor de identitate pe numele copilului Perez (Veșca) Veronica, prin declararea unor date care nu corespund realității.

La 22 iulie 2005, cetățeanul Spaniei Perez de Campos Femando, care acționa împreună și de comun acord cu Racu Cristina, întru realizarea intențiilor infracționale de scoatere ilegală a copilului Perez (Veșca) Veronica din țară pe teritoriul Spaniei, aflându-se în Oficiul Stării Civile al r-lui Ungheni, a declarat date care nu corespund realității, precum că el este tatăl biologic al copilului Veșca Veronica, fapt confirmat de către Veșca Olivia, la indicațiile lui Racu Cristina, în baza cărora a fost eliberat certificatul de naștere seria și numărul NA-V 0954174 din 30.07.2005 pe numele lui Perez Veronica, născută la 22.01.2002.

Ulterior, Racu Cristina, acționând în continuare împreună și de comun acord cu cetățeanul Spaniei Perez de Campos Femando, în scopul ascunderii intențiilor sale infracționale de scoatere ilegală a copilului Perez (Veșca) Veronica din țară, prin înșelăciune, sub pretextul plecării temporare a lui Perez (Veșca) Veronica în România și Spania, au obținut de la mama copilului Veșca Olivia, consimțământul prin care își exprimă acordul la plecarea temporară peste hotarele R.Moldova în România și Spania a copilului.

La 30 august 2005, Racu Cristina, continuând acțiunile sale infracționale și acționând împreună și de comun acord cu cetățeanul Spaniei Perez de Campos Femando, în scopul scoaterii ilegale a copilului Perez (Veșca) Veronica în Spania, s-a deplasat împreună cu Veșca Olivia la Secția de evidență și documentare a populației din mun.Chișinău, str.Gh.Asachi 11/1, unde din contul cetățeanului Spaniei a suportat toate cheltuielile necesare pentru perfectarea pașaportului pe numele copilului Perez (Veșca) Veronica, în baza certificatului de naștere seria și numărul NA-V 0954174 din 30.07.2005 pe numele Perez Veronica, născută la 22.01.2002, obținut în baza unor date ce nu corespund realității.

Tot la 30 august 2005, de către Secția de evidență și documentare a populației, în baza certificatului de naștere seria și numărul NA-V 0954174 din 30.07.2005 pe numele Perez Veronica, născută la 22.01.2002, obținut prin declararea datelor ce nu corespund realității, a fost eliberat pe numele Perez Veronica, pașaportul cu seria și numărul A 2094612.

După obținerea pașaportului, Racu Cristina, acționând întru realizarea intențiilor infracționale de scoatere ilegală a copilului din țară, în baza documentelor obținute în mod fraudulos, a scos ilegal din țară copilul Perez (Veșca) Veronica prin PTF Cahul în România. La 09 septembrie 2005, Racu Cristina, acționând întru realizarea intențiilor infracționale de abandonare a copilului în străinătate, împotriva regulilor morale și cunoscând cu certitudine că cetățeanul Spaniei Perez de Campos Femando nu este tatăl biologic al copilului Perez (Veșca) Veronica, a revenit în R.Moldova, abandonându-l în or.București, România.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri procurorul și avocatul Gh.Amihalachioaie în numele inculpatei, care au solicitat:

- procurorul, casarea parțială a acesteia în latura civilă, cu pronunțarea unei hotărâri în partea dată, prin care să fie admisă acțiunea civilă, dispunându-se încasarea de la C.Racu în contul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 8838,12 lei, ce au fost suportate în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală și pe care le constituie zilele procurorului lucrate - 1998 lei, consumabile -292,12 lei, cheltuielile pentru traducerea comisiilor rogatorii și răspunsurilor parvenite - 6545 lei, invocând că instanța, ignorând prevederile art.225 alin.(2), 227 alin.(1), (2) pct.5), art.229 alin.(1), precum și cele ale art.385 alin.(1) pct.14) și 397 alin.(5) Cod de procedură penală, nici în partea descriptivă și nici în partea dispozitivă nu s-a expus asupra acestora;

- avocatul Gh.Amihalachioaie, casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în partea stabilirii pedepsei, prin care inculpatei să-i fie stabilită pedeapsa cu suspendarea condiționată a executării ei pe termen de probă, în temeiul art.90 Cod penal, ori să-i fie aplicate prevederile art.79 Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă, pe motiv că instanța a ignorat principiile de individualizare a pedepsei, aplicând în privința inculpatei cea mai aspră pedeapsă - închisoarea, fără a se expune de ce în privința acesteia nu puteau fi aplicate dispozițiile art.90 ori 79 Cod penal, ignorându-se și faptul că de la comiterea infracțiunii au trecut mai bine de zece ani, luându-se în considerație totalitatea de circumstanțe atenuate, persoana inculpatei, caracteristica ei pozitivă, că este la prima abatere de lege, de rolul minor la săvârșirea infracțiunii, este angajată în câmpul muncii, căința sinceră de cele comise, lipsa circumstanțelor agravante.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2015, au fost admise apelurile declarate de procuror și avocatul Gh.Amihalachioaie în numele inculpatei, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui C.Racu, recunoscută vinovată și condamnată în baza art.207 Cod penal la 3 ani închisoare, în temeiul art.90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei închisorii pe un termen de probă de 1 an.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, dispunându-se încasarea de la Racu Cristina în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 6545 lei. În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a conchis că probele administrate, care au fost cercetate de prima instanță în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei și concludenței, dovedesc vinovăția inculpatei C.Racu în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.207 Cod penal, încadrarea juridică care nici nu se contestă de apelanți.

Totodată, instanța de apel a indicat că prima instanță, la aplicarea pedepsei, nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.6, 7, 61, 75 și 76 Cod penal, astfel că greșit a individualizat pedeapsa, la aplicarea căreia nu a luat în considerație contribuirea activă a inculpatei la descoperirea infracțiunii comise, recunoașterea vinei, căința sinceră și lipsa circumstanțelor agravante, considerând că pedeapsa stabilită de prima instanță este una prea aspră, ce contravine principiului umanismului.

Prin urmare, instanța, luând în considerație circumstanțele atenuante stabilite, caracterul și pericolul social al infracțiunii comise, persoana inculpatei, a conchis că corectarea acesteia este posibilă fără izolare de societate, ci prin suspendarea condiționată a pedepsei închisorii, cu stabilirea unui termen de probă, conform art.90 Cod penal.

La fel, instanța de apel, reținând prevederile art.225 alin.(2), 227 alin.(1), (2) pct.5), 229 alin.(1) Cod de procedură penală, a conchis că și apelul procurorului urmează a fi admis în latura civilă, urmînd a fi încasat de la inculpată în beneficiul statului cheltuielile de judecată pentru traducerea comisiilor rogatorii și răspunsurilor acestora în mărime de 6546 lei.

În ce privește solicitarea procurorului de a fi încasate de la inculpată cheltuielile legate de zilele procurorului lucrate în sumă de 1998 lei și consumabile în sumă de 295,12 lei,

acțiunea civilă a fost respinsă, pe motiv că nu se încadrează în prevederile art.228 alin.(1) Cod de procedură penală.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței în partea stabilirii pedepsei lui C.Racu, iar în latura civilă, remiterea cauzei la rejudecare, invocând că instanța incorect a dispus aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, fără a stabili în cauză careva noi circumstanțe atenuante suplimentare ce ar fi permis aplicarea acestei dispoziții; instanța făcând referire la prevederile art.7,61,75-77 Cod penal, s-a limitat doar la descrierea acestora fără a face referire la argumentele ce au servit la invocarea acestor temeiuri, ingnorându-se astfel prevederile art.384 alin.(3) Cod de procedură penală; instanța pronunțând o decizie de condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru comiterea unei infracțiuni cu grad prejudiciabil sporit, nu a ținut seama de faptul că, în astfel de caz, nu va fi atins scopul principal al pedepsei penale, și anume de prevenirea de comitere de noi infracțiuni, deoarece infracțiunea a fost săvârșită de inculpată cu bună știință asupra unui minor, așa că legea penală apără aceste valori de orice atentat; instanța neîntemeiat a admis acțiunea civilă doar parțial, pe când urma a fi admisă integral, fiind întemeiată și în partea ce ține de încasarea sumei de 1998 lei - zilele procurorului lucrate și 295,12 lei - consumabile.

6. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Drept temei pentru recurs, procurorul invocă prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii și sau aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Totodată, din conținutul recursului rezultă că procurorul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatei, și critică decizia instanței de apel în latura stabilirii pedepsei aplicate lui C.Racu cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe termen de probă și în latura civilă, considerând că acțiunea civilă urma a fi admisă integral.

Colegiul penal constată că, instanța de apel, prin admiterea apelului declarat de avocat în numele inculpatei cu casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri în partea stabilirii măsurii de pedeapsă lui C.Racu, cu suspendarea condiționată a executării ei pe termen de probă, a comis o eroare de drept la acest capitol, deoarece la soluționarea cauzei instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.61, 75 și 76 Cod penal.

Astfel, Colegiul penal conchide că, în cauză, instanța de apel nu a individualizat pedeapsa aplicată inculpatei potrivit prevederilor art.61, 75 Cod penal, iar aceasta s-a soldat cu numirea unei pedepse neechitabile, ce se consideră eroare de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul penal atestă că, pedeapsa penală se aplică numai de către instanțele judecătorești. Legiuitorul stabilește prin lege pedepsele pentru infracțiuni și criteriile de individualizare a lor. Călăuzindu-se de aceste criterii, instanța de judecată, la stabilirea și aplicarea pedepsei infractorului, realizează voința legiuitorului, și nu a sa.

Potrivit dispozițiilor art.7, 75 Cod penal, prin *criterii generale de individualizare a pedepsei* se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune, și când este capabilă să contribuie la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de condamnat, cât și de alte persoane.

Categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76-77 Cod penal.

Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, iar limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sînt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite, care constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, sau valorificat anume în această ordine, fiind stabilit inculpatei termenul de pedeapsă principală, prevăzut de art.207 Cod penal.

După efectuarea acestei proceduri de individualizare și stabilire a duratei și cuantumului pedepsei, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa numită inculpatului, acesta trebuie să o execute real ori sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi trasă concluzia că scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă.

Colegiul menționează că, aplicarea prevederilor art.90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

Totodată, Colegiul remarcă că, textul art.90 alin.(1) Cod penal specifică: „...dacă instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, *ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numai decît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei...*”. Prin sintagma „*poate*”, se oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

Prin urmare, în sensul legii, în afară de motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, instanța trebuie să dea o suplimentară motivare de ce trage concluzia că nu este rațional ca vinovatul să execute real termenul pedepsei stabilite. Din examinarea condițiilor în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al vinovatului, ci o *facultate a instanței de judecată*, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Astfel, reieșind din cele reținute, instanța de recurs găsește întemeiate motivele recursului declarat de procuror și constată că, concluzia instanței de apel, precum că corijarea inculpatei este posibilă prin suspendarea condiționată a executării pedepsei, este una greșită, incorect individualizată, deoarece soluția instanței după cum rezultă din partea descriptivă a deciziei nu cuprinde motivele aplicării art.90 Cod penal, adică instanța nu a constatat și enumerat alte circumstanțe suplimentare stabilite în ședința de judecată drept atenuante, ci a descris aceleași circumstanțe atenuante, ce au fost reținute de prima instanță la stabilirea pedepsei.

În sensul celor invocate, Colegiul penal ține să enunțe că, în situația în care instanța stabilește și circumstanțe atenuante prevăzute de art.76 Cod penal, aplicarea efectelor circumstanțelor atenuante se face conform art.78 Cod penal, prin raportarea la limitele pedepsei reduse ca urmare a aplicării procedurii prevăzute de art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, și în astfel de cazuri recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art.76 alin.(1) lit.f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

La fel, instanța, dispunând suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii, incorect a reținut în seama inculpatei lipsa circumstanțelor agravante, de rînd ce prima instanță just a reținut drept circumstanță agravantă, *săvîrșirea infracțiunii cu bună știință asupra unui minor*, care a fost stabilită de organul de urmărire penală, indicată în rechizitoriu, potrivit art.296 alin.(2) Cod de procedură penală și susținută de acuzatorul de stat în dezbaterile judiciare.

Mai mult, la stabilirea pedepsei lui C.Racu, instanța de apel nu a acordat deplină eficiență faptului că, infracțiunea comisă de inculpată, face parte din categoria infracțiunilor contra familiei și minorilor, infracțiune ce atentează la viața și sănătatea copiilor minori, la dezvoltarea fizică, intelectuală, morală, spirituală și sănătoasă normală a minorilor, săvîrșite cu intenție directă, contrar intereselor minorilor.

Articolul 4 din Convenția privind drepturile copilului din 20.11.1989, pe care R.Moldova a ractificat-o la 12.12.1990, expres prevede că Statul este obligat să facă totul, în măsura posibilităților pe care le are, pentru a asigura respectarea drepturilor copilului.

La fel, art.11 din Convenție impune statul să ia măsuri pentru a combate acțiunile ilegale de deplasare și de împiedicare a reîntoarcerii copiilor în (din) străinătate. Tocmai în vederea creării unor garanții ponderabile întru protecția cetățenilor săi minori, de către R.Moldova a fost adoptată norma prevăzută de art.207 Cod penal, cu scopul de a combate și preveni cazurile de transferare sau reținere ilegală a copiilor în străinătate.

Astfel, întru consolidarea drepturilor copilului, întru combaterea și descurajarea violării drepturilor acestora, statul trebuie să condamne persoanele la cel mai înalt nivel a tuturor formelor de violare a drepturilor copiilor.

Reieșind din circumstanțele indicate, instanța de recurs consideră că pedeapsa stabilită lui C.Racu de prima instanță corespunde prevederilor art.7, 61, 75 Cod penal, fiind motivată, individualizată conform prevederilor legale, hotărîrea dată fiind legală și întemeiată, deoarece în cazul dat pedeapsa închisorii este una în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia inculpata a fost condamnată și care va duce la echitatea procesului penal, la corijarea și reeducarea ei, și prevenirea comiterii de noi infracțiuni atît de inculpată, cît și de alte persoane.

Prin urmare, instanța de apel, în situația în care nu a dispus de alte circumstanțe decît de cele stabilite de prima instanță, greșit a admis apelul avocatului în privința lui C.Racu și prin pronunțarea unei hotărîri, prin care a dispus ca pedeapsa stabilită cu închisoarea să fie suspendată condiționat, a comis eroarea prevăzută de art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală - a aplicat o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

Cît privește dezacordul procurorului cu soluția instanței de apel în latura civilă, pe motiv că instanța, admițînd apelul în partea dată și dispunînd încasarea de la inculpată a cheltuielilor doar pentru traducerea comisiilor rogatorii și răspunsurilor parvenite în sumă de 6545 lei, urma să admită acțiunea civilă și referitor la cheltuielile ce constituie zilele procurorului lucrate în sumă de 1998 zile și consumabile în sumă de 295,12 lei, este neîntemeiat, din motiv că art.228 alin.(1) Cod de procedură penală, enumeră persoanele care pot solicita compensarea cheltuielilor suportate în cadrul procesului penal, din care nu face parte procurorul, care este persoană oficială numită, în modul stabilit de lege, pentru a conduce sau a exercita urmărirea penală.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.2) lit.a) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța de recurs admite recursul, casează, parțial sau total hotărîrea atacată, cu menținerea hotărîrii primei instanțe, cînd apelul a fost greșit admis.

În atare circumstanțe, Colegiul penal conchide că recursul declarat de procuror este întemeiat și urmează a fi admis în latura stabilirii pedepsei, cu casarea deciziei instanței de apel în partea dată și menținerea sentinței primei instanțe în partea stabilirii pedepsei inculpatei, iar în latura civilă - menținerea deciziei instanței de apel.

7. În conformitate cu prevederile art.434, 435 alin.(2) lit.a) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2015, în partea stabilirii pedepsei, cu menținerea sentinței Judecătoriei Grigoriopol din 15 mai 2015 în această parte, prin care Racu Cristina a fost condamnată în baza art.207 Cod penal la 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

Celelalte dispoziții ale deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2015, se mențin.

Decizia este irevocabilă, publicarea integrală la 08 decembrie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun